

greb om de Sager, de indlade sig paa. Men det er ogsaa i den Henseende overmaade nyttigt, at der derigennem dog kan tilvejebringes nogen Ligelighed i Afgørelsen i de mangfoldige forskellige Tilfælde. Det lille Spørgsmaal, jeg vil rette til den ærede Finansminister, og som der slet ikke er noget kunstigt ved, er, om der er iagttaget noget lignende med Hensyn til det fjerde Medlem, som fremkommer i Skyldraadet der, hvor en sagkyndig skal give Møde. Om en saadan sagkyndig har Stemme eller ej, er ikke Hovedsagen, men derimod har det Betydning, om han skal møde med Overskyldraadets Formand og de to Skyldraader. Disse sagkyndiges Tal er jo ikke Legio, men de ere dog ikke saa faa, og det er af Betydning, om der er gjort noget for at bringe Harmoni til Stede mellem deres og Overskyldraadets Betragtning og Forstaaelse af Loven og dens Udførelse. Er der gjort noget Skridt i saa Henseende, før man har sluppet disse sagkyndige ud til hver i sin store Kreds at gøre deres Opfattelse af Loven og Finansministerens Vejledning gældende? Som bekendt er den gjort gældende paa meget forskellig Maade i de forskellige Kredse, og der foreligger en højst interessant lille Pjece, som indeholder Raad til de sagkyndige med Hensyn til Skovjendommens Skyldsætning, om, hvorledes de skulde behandle disse Sager, og det er saa uheldigt, at den Opfattelse, der gøres gældende i Vejledningen, netop gaar ud paa at tilraade den Vurderingsmaade af Skovene, som man her i Landstinget og i det hele fra Rigsdagens og Regeringens Side søgte at undgaa, fordi man saa det mislige ved at indføre blankt væk den samme Regel for Skovvurdering som for andre Vurderinger. Det er det kuriøse, foruden det meget andet, der er at indvende mod de i Pjecen indeholdte Raad — det er ikke noget officielt Aktstykke, det er et Raad, som neppe nogen af de sagkyndige ikke har modtaget et Eksempplar af, og som jeg er kommen i Besiddelse af paa en fuldstændig lovlig Maade, at de, der have skrevet den, have forstaaet Loven saaledes, at den Vurdering, de anbefale, netop er den, man for enhver Pris vilde undgaa, ikke for den enkelte Skovejers Skyld, men for hele Danmarks Skovbrugs Skyld. Jeg ser ikke rettere, end at der her i ethvert Tilfælde er Anledning til at gribe ind fra Finansministerens Side, for gennem Vejledning at rette dette Forhold. Overskyldraadet har intet haft at sige til denne Sag. Det fremgaar af de tarvelige

Meddelelser, som ere fremkomne fra Overskyldraadet, at det har kendt denne lille interessante Pjece, idet den har været sendt det fra en eller anden Side, men uden at det har taget sig af den. Ikke en Gang, naar en Klage har været begrundet paa, at der er anvendt denne efter Klagerens Mening ulovlige Ansættelsesmaade, har Overskyldraadet rørt sig, og det har ikke givet noget Svar derpaa.

Dette er kun nogle Eksempler, der kunne nævnes, men jeg tvivler ikke om, at der foruden disse vil komme til at præsentere sig i første Linie for den højterede Finansminister og i anden Linie for os gennem disse Oplysninger fra Overskyldraadet ikke et, men mange Punkter, som ville give Anledning til meget alvorlig Overvejelse af, om man ikke bør gribe ind i disse Forhold. — Jeg skal ikke gaa videre. Det har selvfølgelig ikke været min Mening paa nogen Maade at opfordre til en Diskussion om Overskyldraadets Handlinger og Afgørelser, ikke paa nogen Maade. Jeg har kun villet fremhæve, at hvad der har stor Betydning, er, at man i Tide faar at vide, efter hvilke hidtil for os skjulte Regler det ærede Overskyldraad handler; at der paa enkelte Punkter er fuld Anledning til at gribe ind, tror jeg, at det Par Eksempler, jeg har nævnt, maa være tilstrækkelige til at godtgøre. Men dersom Sagen overhovedet havde ligget for til Forhandling her, tvivler jeg ikke om, at jeg foruden disse faa Eksempler kunde have nævnet mange endnu. Jeg har indskrænket mig til at nævne disse, fordi jeg har ganske upersonligt kunnet sige: Her er et Svar fra Overskyldraadet, hvori det nægter at meddele Klageren, hvad den anden Part har bemærket, og her er et højst mærkværdigt Dokument, hvori en eller flere ukaldede Raadgivere have meddelt Raad til Finansministerens sagkyndige Skovvurderingsmænd om, hvorledes de bedst skulde behandle disse Vurderinger, Raad, som ulykkeligvis for dem vise, at de ikke maa have Begreb om, hvad der er gaaet forud for Lovens Affattelse med Hensyn til Skovene. Ellers kunde de umuligt have tilraadet at bruge netop den Fremgangsmaade, som det har kostet mange Anstrengelser at finde Midler til at mildne. Naar jeg siger „mildne“, er det ikke dermed min Mening, at Skovene fortjene en særlig Hensyntagen, men kun, at der bør ydes Skovbruget den samme Beskyttelse, som ydes Landbruget. Man maa ikke stille Skovbruget slettere i Konkurrencen med Landbruget gennem Bestem-